BIULETYN
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1971 Warszawa, dnia 6 czerwca 1971 r. Nr 5

SPIS TREŚCI

Dział B

DZIAŁ B

35

USTAWA

z dnia 19 marca 1971 r.

zmieniająca ustawę o podatku wyrównawczym.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 marca 1971 r. Nr 7, poz. 76)

Art. 1. W ustawie z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 103) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 otrzymują brzmienie:

„2. Przy ustalaniu obowiązku podatkowego w podatku wyrównawczym i przy opodatkowaniu tym podatkiem osób, o których mowa w art. 1 pkt 2:

1) do sumy przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń dolicza się:

a) wszelkiego rodzaju stałe dodatki do wynagrodzeń wolne od podatku od wynagrodzeń na podstawie przepisów o tym podatku lub przepisów szczególnych,

b) u osób, które od wynagrodzeń z tytułu stosunku służbowego na podstawie przepisów szczególnych w ogóle nie opłacają podatku — sumę tych wynagrodzeń,

c) u osób, które osiągają przychody określone w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) w kwocie przekraczającej 200.000 zł rocznie, część przychodu przekraczającego 200.000 zł zwolnioną od podatku od wynagrodzeń na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 17 ustawy o podatku od wynagrodzeń; jeżeli jednak przychód osiągany jest za pośrednictwem stowarzyszenia twórczego z przychodu przekraczającego 200.000 zł odlicza się kwoty pobierane przez to stowarzyszenie z tytułu kosztów inkasa;

2) od sumy przychodów stanowiących podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń, po dokonaniu doliczeń wymienionych w pkt 1, odlicza się:

a) podatek od wynagrodzeń oraz składkę na cele emerytalne, należne od sumy wynagrodzeń podlegających opodatkowaniu w roku podatkowym,

b) kwoty wydatkowane w roku podatkowym na nabycie lokalu mieszkalnego od spółdzielni mieszkaniowej lub budowlano-mieszkaniowej bądź od Państwa, z tym jednak że kwoty wydatkowane na nabycie lokalu od członka spółdzielni nie podlegają odliczeniu,

c) kwoty wydatkowane w roku podatkowym na nabycie domu jednorodzinnego od Państwa lub na budowę domu jednorodzinnego, bezpośrednio albo za pośrednictwem spółdzielczego zrzeszenia budowy domów jednorodzinnych, z tym jednak że jeżeli wydatki na kupno lub budowę domu ponoszone są przez okres dłuższy niż rok, ogólna kwota odliczeń z tego tytułu nie może być wyższa niż 300.000 zł,

d) kwoty przekazane na cele o wysokiej użyteczności społecznej, które określi Minister Finansów;"

„3. Na podstawie niniejszej ustawy prawo dokonywania odliczeń określonych w ust. 2 pkt 2 lit. b) i c) przysługuje podatnikowi tylko z tytułu nabycia jednego lokalu mieszkalnego bądź nabycia lub budowy jednego domu jednorodzinnego. Na równi z wydatkiem na nabycie mieszkania traktuje się wydatki z tytułu dopłaty za powiększenie metrażu przy wymianie mieszkań kwaterunkowych. W przypadkach gdy podatnik otrzymał kredyt bankowy na jakikolwiek cel, kwoty wydatkowane na nabycie lokalu mieszkalnego lub nabycie albo budowę domu jednorodzinnego zmniejsza się o sumę kredytu bankowego, a spłatę tego kredytu w poszczególnych latach podatkowych uważa się za kwoty wydatkowane w rozumieniu ust. 2 pkt 2 lit. b) i c).";

2) w art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatek wyrównawczy wynosi od nadwyżki określonej w art. 8:

1) jeżeli podatnik osiągnął tylko przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń bądź osiągnął także dochody nie przekraczające 24.000 zł (art. 3 i art. 4 ust. 1):

15%	— od pierwszych	12.000 zł
25%	— od drugich	12.000 zł
40%	— od trzecich	12.000 zł
50%	— od czwartych	12.000 zł
60%	— od pozostałej nadwyżki,	

2) jeżeli podatnik osiągnął dochody podlegające podatkowi dochodowemu bądź przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń oraz dochody przekraczające 24.000 zł (art. 2 i art. 4 ust. 2):

15%	— od pierwszych	12.000 zł
30%	— od drugich	12.000 zł
60%	— od następnych	60.000 zł
90%	— od pozostałej nadwyżki.";	

3) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. Płatnicy podatku od wynagrodzeń obowiązani są w terminie do dnia 15 stycznia roku następnego po roku podatkowym przesłać organom finansowym właściwym według miejsca zamieszkania podatnika wykazy podatników:

1) otrzymujących wynagrodzenia periodyczne, którym w roku podatkowym wypłacili wynagrodzenia w wysokości przekraczającej brutto 72.000 zł jako pierwsi płatnicy oraz 36.000 zł jako drudzy lub dalsi płatnicy,

2) nie otrzymujących wynagrodzeń periodycznych, którym w roku podatkowym wypłacili wynagrodzenia przekraczające jednorazowo 500 zł.

2. W wykazach określonych w ust. 1 należy podać sumę wypłaconych w ciągu roku wynagrodzeń, podstawę obliczenia i kwotę potrąconego podatku od wynagrodzeń oraz składki na cele emerytalne.

3. Minister Finansów określi w drodze rozporządzenia przypadki, w których obowiązek obliczenia i poboru podatku wyrównawczego ciąży na płatniku. W tych przypadkach płatnicy wolni są od obowiązku przesyłania wykazów określonych w ust. 1. Minister Finansów może również wprowadzić obowiązek wpłacania zaliczek na podatek wyrównawczy.";

4) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zmniejszać obciążenia podatkowe przewidziane w niniejszej ustawie poprzez:

1) podwyższenie kwot wymienionych w art. 2, w art. 3, w art. 4 i w art. 8, od których zależy powstanie obowiązku podatkowego i jego rozmiar, w odniesieniu do określonych grup podatników, a w szczególności uzyskujących przychody z działalności naukowej, z działalności twórczej mającej istotne znaczenie dla rozwoju kultury, za osiągnięcia w dziedzinie rozwoju techniki, a także osób zatrudnionych w niektórych ważnych dla gospodarki narodowej działach pracy,

2) obniżanie stawek podatkowych określonych w art. 9."

Art. 2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 103) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 3. 1. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do przychodów osiągniętych od dnia 1 kwietnia 1971 r.

2. Minister Finansów określi sposób obliczenia podatku wyrównawczego za 1971 r. uwzględniający przepisy ust. 1.

Przewodniczący Rady Państwa: *J. Cyrankiewicz*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

36

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 19 marca 1971 r.

w sprawie zmiany narodowego planu gospodarczego na 1971 r.

(Monitor Polski z dnia 25 marca 1971 r. Nr 17, poz. 120)

Dla dalszej aktywizacji działalności gospodarczej zmierzającej do wszechstronnego, harmonijnego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju oraz w celu stworzenia warunków zapewniających wzrost stopy życiowej społeczeństwa, a zwłaszcza poprawę położenia materialnego rodzin najniżej uposażonych i wielodzietnych, wprowadza się następujące zmiany w uchwale Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 23 grudnia 1970 r. o narodowym planie gospodarczym na 1971 r. (Monitor Polski Nr 43, poz. 327):

1. 1) Podstawowym zadaniem polityki gospodarczej w 1971 r. jest zmniejszenie powstałej w ubiegłych latach dysproporcji pomiędzy szybkim rozwojem gospodarczym kraju a niewystarczającym wzrostem stopy życiowej społeczeństwa. Należy zapewnić równorzędne traktowanie i harmonijne powiązanie planowania rozwoju społecznego i ekonomicznego, ze szczególnym uwzględnieniem poprawy warunków mieszkaniowych i zdrowotnych oraz warunków pracy i zabezpieczenia społecznego.

2) Wprowadza się zmiany w proporcjach rozwojowych gospodarki narodowej oraz dochodach ludności, które pozwolą na zwiększenie tempa wzrostu funduszu spożycia w porównaniu z 1970 r. do ponad 7%, w tym tempa wzrostu spożycia dóbr konsumpcyjnych z dochodów osobistych do około 7,6%, co oznaczać będzie wzrost w przeliczeniu na 1 mieszkańca o 6,7%.

3) Ustala się, że globalny fundusz płac będzie wyższy o około 8,1—8,6 mld zł. W konsekwencji wzrost przeciętnej płacy nominalnej brutto powinien się ukształtować w 1971 r. w granicach około 4,2%. Ponadto zwiększa się świadczenia społeczne o około 4,5 mld zł.

2. 1) Wzrost spożycia i dochodów ludności, o którym mowa w ust. 1, należy zapewnić przez dodatkowy wzrost produkcji, który umożliwi zwiększenie dostaw artykułów żywnościowych i przemysłowych artykułów konsumpcyjnych na rynek wewnętrzny oraz dodatkowy eksport, przeznaczony na zakup surowców dla przemysłu rolno-spożywczego, dodatkowy import pasz i artykułów rynkowych.

2) Należy zwiększyć dostawy towarów z dodatkowej produkcji, importu oraz zapasów na zaopatrzenie rynku wewnętrznego w 1971 r. co najmniej o 18,2 mld zł.

W związku z tym globalna wartość dostaw w 1971 r., przy uwzględnieniu skutków dokonanej w dniu 12 grudnia 1970 r. zmiany cen, powinna osiągnąć poziom około 528,2 mld zł.

3) W ramach ogólnej kwoty określonej w pkt 2 należy zwiększyć dostawy artykułów żywnościowych co najmniej o 10,2 mld zł, w tym:

— mięsa i przetworów o około	104 tys. ton
— drobiu i przetworów o około	12 „ „
— tłuszczów zwierzęcych o około	21 „ „
— masła o około	3 „ „
— czekolady i wyrobów czekoladowych o około	9,4 „ „
— kawy o około	5 „ „
— ryżu o około	8 „ „
— owoców cytrusowych o około	10 „ „

4) W ramach ogólnej kwoty określonej w pkt 2 należy zwiększyć dostawy artykułów nieżywnościowych co najmniej o 8,0 mld zł, w tym:

— węgla kamiennego o około	250 tys. ton
— wyrobów przemysłu elektromaszynowego o około	2,7 mld zł

— wyrobów przemysłu lekkiego o około 2,5 „ „
— wyrobów przemysłu drzewnego o około 0,8 „ „
— wyrobów przemysłu chemicznego o około 0,6 „ „
— wyrobów hutnictwa żelaza o około 0,1 „ „
— materiałów budowlanych o około 0,1 „ „
— różnych artykułów konsumpcyjnych z importu o około 1,0 „ „

5) Zobowiązuje się Radę Ministrów do podjęcia starań zmierzających do dalszego zwiększenia dostaw artykułów konsumpcyjnych.

6) W ramach programu poprawy sytuacji rynkowej należy dążyć do stworzenia warunków sprzyjających wydatnemu podniesieniu zakresu i jakości usług dla ludności, zwłaszcza ze strony organizacji spółdzielczych i rzemiosła.

3. 1) W oparciu o zwiększoną aktywność oraz inicjatywę załóg pracowniczych należy zapewnić środki dla zwiększenia produkcji przemysłowej ponad ustalenia zawarte w uchwale Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 23 grudnia 1970 r. o narodowym planie gospodarczym na 1971 r. co najmniej o 10 mld zł. W ramach tego wzrostu przewiduje się podniesienie produkcji:

— węgla kamiennego o 900 tys. ton,
— koksu o 250 tys. ton,
— wyrobów walcowanych o 40 tys. ton,
— samochodów osobowych o 2.500 sztuk,
— magnetofonów o 60 tys. sztuk,
— ceramiki stołowej o 5 ml zł cen zbytu,
— szkła gospodarczego o 11 mln zł cen zbytu
— mebli o 210 mln zł cen zbytu
— tkanin bawełnianych o 20,7 mln mb,
— tkanin jedwabnych o 1,1 mln mb.

2) Przy wykonywaniu zwiększonych zadań produkcyjnych należy przestrzegać, aby:

— dodatkowa produkcja odpowiadała w pełni potrzebom rynku wewnętrznego bądź eksportu i była realizowana na podstawie zamówień odbiorców,

— było zapewnione oszczędne gospodarowanie materiałami i surowcami i zwiększona wydajność pracy.

4. W celu zapewnienia prawidłowej realizacji zadań objętych narodowym planem gospodarczym na 1971 r. i dodatkowej produkcji zobowiązuje się Radę Ministrów do podjęcia niezbędnych środków dla:

— usprawnienia kooperacji przemysłowej, w szczególności w zakresie zespołów i części maszyn, półfabrykatów chemicznych i metalowych,

— skrócenia cykli dostaw i zapewnienia dyscypliny w wykonywaniu zamówień,

— usprawnienia bilansowania surowców, materiałów, maszyn i urządzeń dla lepszego synchronizowania zaopatrzenia z zadaniami produkcyjnymi.

Weryfikacja bilansów zaopatrzeniowych powinna być dokonana w ciągu I kwartału 1971 r.

5. Należy stworzyć warunki zapewniające przyśpieszenie wzrostu produkcji zwierzęcej, zwłaszcza trzody chlewnej i drobiu, jako tych gałęzi hodowli, które mogą w krótkim okresie czasu zapewnić poprawę zaopatrzenia rynku wewnętrznego. W tym celu należy w ramach zwiększonych dostaw towarów na rynek zwiększyć dla potrzeb wsi dostawy: pasz o 150 tys. ton, węgla kamiennego o 250 tys. ton, elementów ściennych o 150 mln sztuk, płyt azbestowo-cementowych o 300 tys. m^2 oraz wyrobów walcowanych o 20 tys. ton.

Łączna wartość dodatkowych dostaw środków produkcyjno-inwestycyjnych przeznaczonych dla wsi powinna wynieść około 0,9 mld zł.

Poprawa zaopatrzenia rolnictwa w środki produkcji powinna przyśpieszyć wzrost produkcji zwierzęcej w roku gospodarczym 1971/1972, z tym że już w 1971 r. należy osiągnąć wzrost skupu żywca drobiu o dalsze 9 tys. ton oraz skupu jaj o 200 mln sztuk.

W celu dalszej intensyfikacji produkcji roślinnej należy rozszerzyć produkcję buraków cukrowych i roślin oleistych w stopniu uzasadnionym potrzebami gospodarki narodowej.

6. 1) Zobowiązuje się Radę Ministrów do zapewnienia, aby we wszystkich jednostkach gospodarki uspołecznionej realizujących zadania produkcyjno-usługowe ustalone w narodowym planie gospodarczym na 1971 r. były przestrzegane zasady dyscypliny pracy i gospodarności w dysponowaniu zatrudnieniem i środkami funduszu płac — w celu zapewnienia wzrostu wydajności pracy i zachowania właściwych relacji pomiędzy wydatkowanym funduszem płac a zadaniami rzeczowymi.

2) Szacuje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce narodowej poza rolnictwem indywidualnym ukształtuje się w granicach 10.600—10.630 tys. osób. W gospodarce uspołecznionej liczba zatrudnionych (bez uczniów) wyniesie w 1971 r. około 9.930—9.950 tys. osób, co oznacza wzrost w porównaniu z ustaleniami uchwały z dnia 23 grudnia 1970 r. o narodowym planie gospodarczym na 1971 r. o 30—50 tys. osób.

7. Zobowiązuje się Radę Ministrów do:

— zwiększenia eksportu towarów w r. 1971 o około 460 mln zł dewizowych,

— podjęcia kroków zmierzających do dalszego zwiększenia eksportu,

— zapewnienia równowagi płatniczej w obrotach z krajami kapitalistycznymi, przy zabezpieczeniu niezbędnej rezerwy dewizowej.

8. 1) Zobowiązuje się Radę Ministrów do przeznaczenia środków uzyskanych za zwiększony eksport na import towarów konsumpcyjnych oraz zboża i pasz.

2) W ramach transakcji wymiennych w zakresie żywca i mięsa oraz za środki uzyskane z ponadplanowego eksportu bydła użytkowego należy zapewnić wyższe pokrycie zapotrzebowania rynku wewnętrznego na mięso wieprzowe i tłuszcze zwierzęce.

3) W ramach importu maszyn i urządzeń należy preferować import maszyn, zapewniających szybki wzrost produkcji towarów na rynek wewnętrzny i eksport.

4) Uznaje się za celowe wykorzystywanie kredytów zagranicznych dla potrzeb rozwoju gospodarki narodowej.

9. 1) W ramach globalnych nakładów inwestycyjnych, określonych uchwałą z dnia 23 grudnia 1970 r. o narodowym planie gospodarczym, należy przeznaczyć dodatkowe środki na:

— zwiększenie programu budownictwa mieszkaniowego o 660 mln zł,
— uzbrojenie terenów pod budownictwo

mieszkaniowe o 350 mln zł,
— budowę 9 poligonowych wytwórni elementów wielkopłytowych o 120 mln zł,
— zwiększenie ilości miejsc pracy dla kobiet o 250 mln zł.

2) Zwiększone nakłady na budownictwo mieszkaniowe w 1971 r. należy wykorzystać na zwiększenie stanów surowych budynków co najmniej o 730 tys. m^2 powierzchni użytkowej mieszkań i o 25,5 tys. m^2 powierzchni użytkowej lokali o przeznaczeniu socjalno-usługowym. W oparciu o skorygowany plan w 1971 r. należy zapewnić w 1972 r. wzrost efektów rzeczowych budownictwa mieszkaniowego co najmniej o 10%, tj. o około 15 tys. mieszkań w porównaniu z 1971 r.

3) W celu stworzenia warunków sprzyjających rozwojowi indywidualnego budownictwa mieszkaniowego zaleca się zwiększenie o 120 mln złotych na ten cel kredytów bankowych dla ludności nierolniczej.

10. Rada Ministrów powinna podjąć w terminie do dnia 30 kwietnia 1971 r. decyzje dla:

— zmniejszenia w miarę możliwości w wyniku oceny realizacji planu inwestycyjnego ogólnych rozmiarów inwestycji oraz przeciwdziałania przekroczeniu określonego na 1971 r. zaangażowania w budownictwie inwestycyjnym,

— przemieszczenia części nakładów określonych uchwałą z dnia 23 grudnia 1970 r. o narodowym planie gospodarczym na 1971 r., przewidzianych na niedostatecznie przygotowane pod względem dokumentacyjnym, kontraktowym i realizacyjnym inwestycje przemysłowe i inne — na nieodzowne dla szybkiego wzrostu zdolności produkcyjnych inwestycje w przemyśle wytwarzającym przedmioty spożycia, zakładów świadczących usługi dla ludności oraz na inne efektywne cele, zwłaszcza o małym udziale robót budowlanych,

— ograniczenia produkcji środków produkcji do rozmiarów wynikających z potrzeb planu inwestycyjnego, bilansów zaopatrzeniowych oraz eksportu,

— uniemożliwienia produkcji maszyn i urządzeń nie zamówionych i nie posiadających pokrycia w środkach inwestycyjnych oraz kapitalnych remontów.

11. Zobowiązuje się Radę Ministrów w terminie do dnia 30 kwietnia 1971 r. do:

— obniżenia planowanego przyrostu zapasów w roku 1971 w przemyśle i budownictwie co najmniej o 2,5 mld zł. Rada Ministrów równocześnie podejmie środki, aby wygospodarowane w ten sposób rezerwy były przeznaczone na zwiększenie dostaw rynkowych i na eksport;

— opracowania programu zapewniającego osiągnięcie oszczędności w zużyciu paliw, surowców i materiałów, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie;

— ustalenia dodatkowych zadań związanych z poprawą sytuacji magazynowej w jednostkach obrotu środkami produkcji, jak również w celu dostosowania struktury i poziomu zapasów w tych jednostkach do potrzeb odbiorców;

— ustalenia metody, organizacji i środków zapewniających racjonalną gospodarkę zapasami materiałów, surowców, paliw i robót w toku oraz wyrobów gotowych, tak aby zapewnić sprawną realizację zadań gospodarczych przy ogólnie zmniejszonym stanie zapasów.

12. Zobowiązuje się Radę Ministrów do ustalenia w oparciu o niniejszą uchwałę szczegółowych zadań dla poszczególnych ministerstw i prezydiów rad narodowych oraz upoważnia się Radę Ministrów do dokonywania w niezbędnym zakresie zmian narodowego planu gospodarczego na 1971 r., wynikających między innymi z podejmowanych przez zakłady pracy dodatkowych inicjatyw produkcyjnych.

13. Rada Ministrów złoży Sejmowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej sprawozdanie z przebiegu wykonania niniejszej uchwały w terminie do dnia 31 lipca 1971 r.

Marszałek Sejmu: *D. Gałaj*

37

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1971 r.

w sprawie odpowiedzialności porządkowej za naruszenie dyscypliny budżetowej.

(Dziennik Ustaw z dnia 17 marca 1971 r. Nr 5, poz. 58)

Na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoba winna naruszenia dyscypliny budżetowej ponosi odpowiedzialność porządkową zarówno w razie naruszenia dyscypliny budżetowej z winy umyślnej, jak i z winy nieumyślnej, chyba że przepisy rozporządzenia przewidują odpowiedzialność tylko z winy umyślnej.

2. Winę umyślną i nieumyślną ocenia się według przepisów art. 7 Kodeksu karnego.

§ 2. Przy wymiarze kary organ orzekający bierze pod uwagę rodzaj i stopień winy oraz skutki naruszenia dyscypliny budżetowej. Nie można wymierzyć kary upomnienia w wypadku winy umyślnej oraz w wypadku, gdy osoba winna była już ukarana za naruszenie dyscypliny budżetowej.

§ 3. Kierownik jednostki lub inny zwierzchnik służbowy ponosi odpowiedzialność porządkową za naruszenie dyscypliny budżetowej przez pracownika, jeżeli wydał polecenie, którego wykonanie naruszyło dyscyplinę budżetową, albo jeżeli dopuścił do naruszenia dyscypliny budżetowej przez zaniedbanie obowiązków w zakresie nadzoru.

§ 4. Pracownik, który otrzymał do wykonania polecenie naruszające dyscyplinę budżetową nie ponosi

odpowiedzialności porządkowej, jeżeli przed wykonaniem polecenia zgłosił na piśmie zwierzchnikowi służbowemu odpowiednie zastrzeżenie i pomimo zastrzeżenia otrzymał na piśmie potwierdzenie polecenia.

§ 5. Jeżeli naruszenie dyscypliny budżetowej nastąpiło w wyniku uchwały organu kolegialnego lub decyzji członka organu kolegialnego, osoba wchodząca w skład takiego organu podlega odpowiedzialności porządkowej tylko w wypadku winy umyślnej.

§ 6. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku czynów, a sprawa o te czyny objęta jest jednym postępowaniem, wymierza się obwinionemu jedną karę za wszystkie czyny łącznie.

§ 7. 1. Organami orzekającymi w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej są:

1) powiatowe komisje orzekające,
2) wojewódzkie komisje orzekające,
3) resortowe komisje orzekające,
4) Główna Komisja Orzekająca.

2. Jeżeli przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej, przepisy dotyczące powiatowych i wojewódzkich komisji orzekających stosuje się odpowiednio do miejskich komisji orzekających w miastach stanowiących powiaty i miejskich komisji orzekających w miastach wyłączonych z województw.

3. Przepisy dotyczące powiatowych i wojewódzkich rad narodowych oraz ich prezydiów stosuje się odpowiednio do miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty i miast wyłączonych z województw oraz ich prezydiów.

§ 8. 1. Komisja orzekająca składa się z przewodniczącego, jego zastępców i co najmniej trzech członków.

2. Przewodniczącym powiatowej i wojewódzkiej komisji orzekającej jest przewodniczący lub stale urzędujący członek prezydium odpowiedniej rady narodowej. Jednym z zastępców przewodniczącego jest kierownik wydziału finansowego prezydium rady narodowej. Przewodniczącego, jego zastępców i członków komisji orzekającej powołuje i odwołuje prezydium właściwej rady narodowej.

3. Przewodniczącego, jego zastępców i członków resortowej komisji orzekającej powołuje i odwołuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego).

4. Przewodniczącego, jego zastępców i członków Głównej Komisji Orzekającej powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Finansów.

5. Kadencja komisji orzekającej trwa 4 lata.

§ 9. Powiatowa komisja orzekająca orzeka w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej:

1) w zakresie budżetów gromadzkiej rady narodowej, rady narodowej osiedla i miejskiej rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu (dzielnicowej rady narodowej w mieście stanowiącym powiat),
2) w organizacji społecznej otrzymującej dotację z budżetu powiatowej rady narodowej,
3) w kółku rolniczym.

§ 10. Wojewódzka komisja orzekająca orzeka w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej:

1) w zakresie budżetów wojewódzkiej rady narodowej i powiatowych rad narodowych,
2) w organizacji społecznej otrzymującej dotacje z budżetu wojewódzkiej rady narodowej.

§ 11. 1. Resortowa komisja orzekająca orzeka w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej:

1) w zakresie właściwej części budżetu centralnego,
2) w organizacji społecznej otrzymującej dotacje z właściwej części budżetu centralnego.

2. Właściwymi do orzekania w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej w zakresie budżetu centralnego w częściach dotyczących organizacji spółdzielczych są:

1) Resortowa Komisja Orzekająca przy Urzędzie Rady Ministrów w sprawach dotyczących Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa",
2) Resortowa Komisja Orzekająca przy Ministerstwie Finansów w sprawach dotyczących Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska", Centrali Spółdzielni Ogrodniczych, Związku Spółdzielni Mleczarskich, Związku Spółdzielni Spożywców „Społem" i Centralnego Związku Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowych,
3) Resortowa Komisja Orzekająca przy Komitecie Drobnej Wytwórczości w sprawach dotyczących Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy i Centralnego Związku Rzemieślniczych Spółdzielni Zaopatrzenia i Zbytu.

3. Resortowa Komisja Orzekająca przy Urzędzie Rady Ministrów orzeka w pierwszej instancji również w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

4. Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) może ustalić właściwość wojewódzkich komisji orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej w zakresie budżetu centralnego, dokonane przez pracowników jednostek podległych radom narodowym.

§ 12. Organami orzekającymi w drugiej instancji są:

1) wojewódzka komisja orzekająca w sprawach należących w pierwszej instancji do właściwości powiatowych komisji orzekających,
2) Główna Komisja Orzekająca w sprawach należących w pierwszej instancji do resortowych komisji orzekających i do wojewódzkich komisji orzekających.

§ 13. 1. Komisje orzekają w składzie trzech osób.

2. Przewodniczący komisji orzekającej wyznacza spośród członków komisji przewodniczącego zespołu orzekającego i dwóch członków.

3. W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium rady narodowej przewodniczącym zespołu orzekającego jest przewodniczący komisji.

4. Jednym z członków zespołu orzekającego wojewódzkiej i powiatowej komisji orzekającej powinien być członek komisji powołany spośród pracowników wydziału finansowego prezydium rady narodowej.

§ 14. W sprawach, w których obwiniony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania złożył na piśmie wyjaśnienie co do stawianych mu zarzutów, a zebrany materiał dowodowy wystarcza

do wydania orzeczenia, i jeżeli czyn popełniony przez obwinionego nie wymaga wymierzenia kary surowszej od kary pieniężnej do 2.000 zł — przewodniczący organu orzekającego pierwszej instancji wydaje orzeczenie jednoosobowo bez przeprowadzenia rozprawy, po uzyskaniu pisemnej opinii rzecznika dyscypliny budżetowej.

§ 15. 1. Przy komisjach orzekających działają rzecznicy dyscypliny budżetowej, do których należy składanie wniosków mających na celu wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy oraz wnoszenie środków odwoławczych.

2. Rzecznikiem dyscypliny budżetowej jest:

1) przy Głównej Komisji Orzekającej — główny księgowy budżetu Państwa,

2) przy resorcie komisji orzekającej — pracownik pełniący funkcje głównego księgowego resortu,

3) przy wojewódzkiej komisji orzekającej — główny księgowy budżetu województwa (miasta wyłączonego z województwa),

4) przy powiatowej komisji orzekającej — główny księgowy budżetu powiatu (miasta stanowiącego powiat).

3. Zastępcą rzecznika dyscypliny budżetowej jest pracownik zastępujący głównego księgowego.

4. Rzecznik dyscypliny budżetowej przy komisji orzekającej drugiej instancji może wykonywać funkcje rzecznika także w postępowaniu w pierwszej instancji.

§ 16. W postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej stronami są rzecznik dyscypliny budżetowej i obwiniony.

§ 17. 1. Podstawę do wszczęcia postępowania stanowi pisemne zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny budżetowej, zawierające dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu.

2. Organ orzekający pierwszej instancji może z urzędu wszcząć postępowanie przeciwko osobie współodpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny budżetowej, jeżeli osoba ta nie była wymieniona w zawiadomieniu.

§ 18. 1. Kierownik jednostki, w której dokonano naruszenia dyscypliny budżetowej, obowiązany jest złożyć zawiadomienie, o którym mowa w § 17 ust. 1, w miarę możności niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości o tym naruszeniu.

2. Jeżeli z jakichkolwiek przyczyn kierownik jednostki nie złożył zawiadomienia, obowiązek ten ciąży na kierowniku jednostki nadrzędnej.

3. Jeżeli naruszenie dyscypliny budżetowej zostało ujawnione w czasie kontroli (rewizji finansowo-księgowej), kierownik organu, który zarządził kontrolę lub rewizję, składa zawiadomienie bezpośrednio do właściwego organu orzekającego.

4. Zawiadomienie może złożyć również rzecznik dyscypliny budżetowej oraz zainteresowana jednostka organizacyjna.

§ 19. Jeżeli z treści zawiadomienia wynika, że nie ma podstawy do wszczęcia postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny budżetowej, przewodniczący organu orzekającego wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania i zawiadamia o tym osobę lub jednostkę, która złożyła zawiadomienie, oraz rzecznika dyscypliny budżetowej.

§ 20. Jeżeli okoliczności przytoczone w zawiadomieniu dają dostateczną podstawę do wszczęcia postępowania, a sprawa nie może być załatwiona w trybie określonym w § 14, przewodniczący organu orzekającego wyznacza zespół orzekający oraz ustala miejsce i termin rozprawy.

§ 21. 1. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i wysłuchaniu wyjaśnień stron zespół orzekający orzeka o rozstrzygnięciu na poufnej naradzie. Na naradzie oprócz członków zespołu orzekającego może być obecny tylko protokolant.

2. Niezwłocznie po naradzie, a w wyjątkowych wypadkach nie później niż w ciągu czternastu dni, zespół orzekający wydaje orzeczenie, które doręcza się stronom. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie zespołu orzekającego. Od orzeczenia o ukaraniu karą upomnienia odwołanie nie przysługuje.

3. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który podpisują przewodniczący zespołu orzekającego i protokolant.

§ 22. 1. Organ orzekający w drugiej instancji przeprowadza rozprawę również wtedy, gdy odwołanie dotyczy orzeczenia wydanego przez przewodniczącego organu orzekającego w trybie określonym w § 14.

2. Zażalenie na postanowienie wydane przez przewodniczącego organu orzekającego w pierwszej instancji rozpatruje przewodniczący organu orzekającego w drugiej instancji.

3. Załatwienie sprawy w postępowaniu przed drugą instancją powinno nastąpić w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania odwołania lub zażalenia.

4. Organ orzekający w drugiej instancji może orzec karę surowszą niż orzeczona w pierwszej instancji tylko w wypadku, gdy odwołanie zostało złożone przez rzecznika dyscypliny budżetowej na niekorzyść obwinionego.

§ 23. 1. Ukarany karą pieniężną obowiązany jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania. Do kosztów tych zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu.

2. Koszty postępowania przypadające od kilku ukaranych w jednej sprawie dzieli się między nimi według zasad słuszności.

3. Rozstrzygnięcie o kosztach zamieszcza się w orzeczeniu.

4. Można zaniechać wydania rozstrzygnięcia o kosztach w stosunku do ukaranego, jeżeli koszty te nie przekraczałyby 100 zł.

§ 24. W sprawach nie unormowanych rozporządzeniem w postępowaniu przed organami orzekającymi stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 25. 1. Ostateczne orzeczenia i postanowienia kieruje do wykonania jednostka sprawująca obsługę biurową organu orzekającego w pierwszej instancji.

2. Odpis ostatecznego orzeczenia lub postanowienia doręcza się kierownikowi jednostki, w której nastąpiło naruszenie dyscypliny budżetowej, a jeżeli sprawa dotyczy kierownika tej jednostki — kierownikowi jednostki nadrzędnej.

3. Jeżeli po dokonaniu czynu ukarany zmienił miejsce zatrudnienia, odpis orzeczenia o ukaraniu doręcza się kierownikowi jednostki, w której ukarany jest zatrudniony.

4. Odpis ostatecznego orzeczenia o nałożeniu kary pieniężnej lub kary nagany dołącza się do akt osobowych pracownika.

5. Egzekucję kar pieniężnych i kosztów postępowania prowadzi się według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 26. 1. Przewodniczący organu orzekającego pierwszej instancji może odroczyć ściągnięcie kary pieniężnej i kosztów postępowania lub rozłożyć te należności na raty na czas nie przekraczający jednego roku, jeżeli natychmiastowe ich ściągnięcie spowodowałoby dla ukaranego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

2. Rozłożenie należności na raty można odwołać, gdy ukarany uchybił terminu płatności chociażby jednej raty.

§ 27. 1. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór nad działalnością organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej oraz bezpośredni nadzór nad działalnością Głównej Komisji Orzekającej.

2. Główna Komisja Orzekająca sprawuje nadzór nad działalnością resortowych i wojewódzkich komisji orzekających, a wojewódzkie komisje orzekające sprawują nadzór nad działalnością powiatowych komisji orzekających.

§ 28. 1. Organy nadzoru mogą na wniosek stron lub z urzędu uchylać lub zmieniać ostateczne orzeczenia lub postanowienia, jeżeli są one sprzeczne z prawem lub oczywiście niesłuszne.

2. Uchylenie albo zmiana orzeczenia lub postanowienia na niekorzyść uniewinnionego lub ukaranego nie może nastąpić po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym orzeczenie lub postanowienie stało się ostateczne.

3. Orzeczenia i postanowienia wydane w trybie nadzoru nie podlegają zaskarżeniu.

§ 29. 1. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej.

2. Rzecznik dyscypliny budżetowej przy Głównej Komisji Orzekającej sprawuje nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy resortowych i wojewódzkich komisjach orzekających.

3. Rzecznicy dyscypliny budżetowej przy wojewódzkich komisjach orzekających sprawują nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy powiatowych komisjach orzekających.

§ 30. 1. Powołanie komisji orzekających na podstawie rozporządzenia nastąpi do dnia 1 stycznia 1972 r. Do czasu powołania tych komisji działają komisje powołane na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Toczące się postępowanie o naruszeniu dyscypliny budżetowej podlega umorzeniu, jeżeli Prawo budżetowe nie przewiduje odpowiedzialności porządkowej za takie naruszenie. Ostateczne orzeczenia o ukaraniu podlegają wykonaniu.

§ 31. W sprawach wynagrodzeń za udział w rozprawach organów orzekających stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zasad wynagradzania przewodniczącego i członków zespołu orzekającego oraz protokolanta za udział w posiedzeniach kolegiów karno-administracyjnych przy prezydiach rad narodowych; rzecznikowi dyscypliny budżetowej przysługuje wynagrodzenie w wysokości przewidzianej dla członka zespołu orzekającego.

§ 32. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. z 1960 r. Nr 41, poz. 247 i z 1964 r. Nr 5, poz. 32).

§ 33. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

38

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 czerwca 1971 r. nr 13, poz. 129)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie stawek funduszu zakładowego dla przedsiębiorstw przemysłowych za osiągnięcie w 100% dyrektywnej rentowności, stanowiących załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 45, poz. 279 z późniejszymi zmianami), wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 1 po lit. b) dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) Ministrowi Obrony Narodowej",

2) w pkt 2 skreśla się treść oznaczoną lit. f).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

39

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 24 maja 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych

(Dziennik Ustaw z dnia 5 czerwca 1971 r. nr 13, poz. 130)

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 29 maja 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych (Dz. U. z 1963 r. Nr 25,

poz. 147 i Nr 34, poz. 202 oraz z 1967 r. Nr 22, poz. 104 i Nr 45, poz. 227) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Klasa 7 — Materiałem promieniotwórczym substancją promieniotwórczą) jest materiał zawierający naturalne lub sztuczne izotopy promieniotwórcze (nuklidy), którego aktywność właściwa jest większa niż 0,002 μCi/g (microcurie na gram)".

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Szopa*

40

ZARZĄDZENIE NR 30 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 marca 1971 r.

w sprawie finansowania nakładów na zaplecze produkcyjno-usługowe i administracyjno-socjalne budów.

(Monitor Polski z dnia 1 kwietnia 1971 r. nr 19, poz. 129)

W celu ograniczenia nakładów na obiekty i urządzenia wchodzące w skład zaplecza produkcyjno-usługowego i administracyjno-socjalnego budów oraz ustalenia sposobu finansowania tego zaplecza zarządza się, co następuje:

§ 1. Obiekty i urządzenia wchodzące w skład zaplecza produkcyjno-usługowego i administracyjno-socjalnego przedsiębiorstw budowlano-montażowych dzielą się na tymczasowe i stałe.

§ 2. 1. Do tymczasowych zalicza się obiekty i urządzenia związane z zagospodarowaniem i uzbrojeniem placu budowy, przewidziane do wykorzystania tylko w okresie realizacji określonego przedsięwzięcia lub zadania inwestycyjnego, bez względu na okres realizacji inwestycji. Za obiekty tymczasowe dla potrzeb danego placu budowy mogą być uznane również obiekty leżące poza terenem budowy, a przewidziane do likwidacji lub przeznaczenia na inne cele najpóźniej w ciągu 12 miesięcy po zakończeniu danej inwestycji.

2. Pozostałe obiekty i urządzenia związane z rozwojem mocy produkcyjnej przedsiębiorstw budowlano-montażowych są obiektami stałymi.

§ 3. 1. Obiekty i urządzenia tymczasowe oraz nakłady, wymienione w załączniku nr 1, są finansowane ze środków obrotowych wykonawców inwestycji i — z wyjątkiem określonym w § 8 — koszty ich znajdują pokrycie w podstawowej cenie kosztorysowej robót budowlanych i montażowych.

2. Obiekty i urządzenia tymczasowe oraz nakłady wymienione w załączniku nr 2 finansowane są przez inwestora w ramach nakładów przewidzianych w III części zestawienia kosztów zadania inwestycyjnego.

§ 4. Obiekty i urządzenia stałe, o których mowa w § 2 ust. 2, finansowane są ze środków inwestycyjnych wykonawców.

§. 5. 1. Obiekty i urządzenia związane z zagospodarowaniem i uzbrojeniem placu budowy mogą być wykonywane jako tymczasowe tylko w takich wypadkach i w takim zakresie, w jakim nie mogą być zastąpione przez obiekty i urządzenia stałe projektowanej inwestycji.

2. Jednostka projektowana oraz inwestor, dokonujący uzgodnień warunków realizacji inwestycji w założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji — zgodnie z pkt 13 załącznika nr 2 do uchwały nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 28, poz. 220) — obowiązani są na wniosek wykonawcy inwestycji ustalić taką kolejność wykonywania obiektów i robót wchodzących w zakres rzeczowy inwestycji, aby mogły być one wykorzystane na potrzeby zagospodarowania i uzbrojenia placu budowy zamiast obiektów i urządzeń tymczasowych.

3. Jeżeli istnieje możliwość zastąpienia obiektów — urządzeń tymczasowych wymienionych w załączniku nr 2 obiektami stałymi przewidzianymi w II części zestawienia kosztów projektowanej inwestycji, inwestor obowiązany jest przewidzieć odpowiedni termin wykonania tych obiektów i zmniejszyć nakłady przewidziane w III części zestawienia kosztów.

4. Wykonawca obowiązany jest do sprawdzenia zakresu rzeczowego i wyceny obiektów tymczasowych dla jego potrzeb, wykonywanych na koszt inwestora.

§ 6. 1. Jeżeli inwestor wyznaczy taką kolejność wykonywania obiektów lub robót realizowanej inwestycji, która uniemożliwia wykonawcy ich wykorzystanie na potrzeby budowy, wówczas obowiązany jest pokryć dodatkowe koszty związane z wykonaniem odpowiednich obiektów i urządzeń o charakterze tymczasowym wymienionych w załączniku nr 1.

2. Inwestora nie obciążają dodatkowe koszty wykonania obiektów tymczasowych wymienione w ust. 1, jeżeli uniemożliwienie wykorzystania obiektów inwestycyjnych na potrzeby wykonawcy wynika z konieczności ich wcześniejszego zagospodarowania przez inwestora.

§ 7. 1. Wykonawca obowiązany jest w terminach uzgodnionych z inwestorem rozebrać i usunąć z terenu budowy obiekty tymczasowe własne, jak i wykonane na koszt inwestora.

2. Przed przekazaniem inwestycji wykonawca obowiązany jest ponadto doprowadzić użytkowane przez siebie obiekty przyszłej inwestycji do stanu wynikającego z dokumentacji projektowej i umowy z inwestorem.

§ 8. 1. W wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych realizacją inwestycji kluczowych w szczególnie trudnych warunkach, organ zatwierdzający założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji może zezwolić inwestorowi na pokrycie narzutu uzupełniającego normatywne koszty zagospodarowania i uzbrojenia placu budowy, uwzględnione w podstawowej cenie kosztorysowej.

2. Wysokość narzutu uzupełniającego oblicza się na podstawie przedłożonego przez wykonawcę i uzgodnionego z inwestorem pod względem merytorycznym preliminarza kosztów obiektów i urządzeń wymienionych w załączniku nr 1, po odliczeniu

górnej granicy kosztów uwzględnionych w podstawowej cenie kosztorysowej, a w szczególności w jej składniku na zagospodarowanie placu budowy. W obliczeniu tym należy uwzględnić wykorzystanie obiektów i urządzeń stałych projektowanej inwestycji.

3. Narzut uzupełniający zwiększa odpowiednio ceny kosztorysowe obiektów i robót danego zadania inwestycyjnego.

4. Jeżeli w toku realizacji inwestycji nastąpi ograniczenie zakresu zaplecza socjalno-bytowego budowy, stanowiącego podstawę do kalkulacji narzutu uzupełniającego, narzut ten ulega odpowiedniemu obniżeniu przy wystawieniu faktury za wykonaną inwestycję.

§ 9. Roboty z zakresu budownictwa tymczasowego wykonawca zalicza do wartości produkcji budowlano-montażowej według obowiązujących cen kosztorysowych.

§ 10. Zobowiązuje się:

1) Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do:

a) ustalenia w przepisach o kosztorysowaniu górnej granicy kosztów na ogólne zagospodarowanie placu budowy uwzględnionych w stawkach narzutów dla określonych rodzajów budownictwa,

b) określenia zasad rozliczania zużycia obiektów i urządzeń zaplecza;

2) Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do ustalenia szczegółowych zasad sprawozdawczości w zakresie budownictwa tymczasowego.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do umów zawieranych w sprawie inwestycji rozpoczynanych po dniu 31 marca 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 30 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 marca 1971 r. (poz. 129).

WYKAZ TYMCZASOWYCH OBIEKTÓW I URZĄDZEŃ ORAZ NAKŁADÓW

dla ogólnego zagospodarowania placu budowy, których koszty pokrywane są ze środków obrotowych wykonawcy:

1) budynki lub barakowozy administracyjne, socjalne, usługowe i gospodarcze (biura, portiernie, wartownie, składy, garaże, warsztaty, zadaszenia, hotele, umywalnie, szatnie, ustępy, kuchnie, jadalnie, budynki socjalne, kulturalne, sportowe, służby zdrowia, higieny i bezpieczeństwa pracy, handlowe, usługowe itp.) bez ich wyposażenia maszynowego i inwentarskiego,

2) obiekty przewoźnych wytwórni (polowe betoniarnie, zbrojarnie, ciesielnie) bez wyposażenia maszynowego i inwentarskiego,

3) ogrodzenia placu budowy, jeżeli projekt nie przewiduje ogrodzenia stałego,

4) wykonane na okres budowy obiekty komunikacji naziemnej na terenie budowy (drogi, tory, bocznice, mosty do 5 m rozpiętości i 3 ton nośności, przejścia i kładki dla pieszych itp.),

5) utwardzone składowiska i zasieki dla materiałów, konstrukcji i urządzeń zaliczanych do wartości produkcji budowlano-montażowej wraz z urządzeniami dla dostaw w kontenerach,

6) sieci rozprowadzające na placu budowy energię elektryczną, wodę, parę, powietrze, gaz itp.,

7) sieć wewnętrznej kanalizacji i obiekty z nią związane dla tych budynków i urządzeń, których koszty pokrywane są ze środków obrotowych wykonawcy,

8) sieć oświetleniowa dróg i składowisk na placu budowy,

9) laboratoria do celów badawczych materiałów stosowanych na budowie,

10) pozostałe obiekty i urządzenia zaplecza tymczasowego budowy, nie wymienione w załączniku nr 2,

11) nakłady na:

a) prace projektowe dotyczące obiektów urządzenia placu budowy, ich demontażu i rozbiórki,

b) opłaty za użytkowanie istniejących lub przekazanych inwestorowi obiektów, wykorzystywanych na potrzeby organizacji placu budowy,

c) przystosowanie budowlanych obiektów stałych do tymczasowego używania ich na potrzeby organizacji placu budowy,

d) doprowadzenie do stanu pierwotnego obiektów i urządzeń stałych, użytkowanych na potrzeby organizacji placu budowy,

e) roboty ziemne związane z urządzeniem placu budowy oraz z budową torowisk pod żurawie.

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 30 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 marca 1971 r. (poz. 129).

WYKAZ TYMCZASOWYCH OBIEKTÓW I URZĄDZEŃ ORAZ NAKŁADÓW

niezbędnych dla potrzeb wykonawcy, których koszt obciąża dodatkowo inwestora:

1) drogi dojazdowe do punktów oznaczonych w danych dotyczących organizacji inwestycji, stanowiących część składową założeń techniczno-ekonomicznych,

2) bocznice kolejowe do punktów wymienionych w pkt 1,

3) urządzenia doprowadzające wodę wraz z ujęciem lub studnią, pompownią, zbiornikiem itp. do punktów wymienionych w pkt 1,

4) linie zasilające elektroenergetyczne ze stacją transformatorową oraz linie telefoniczne do punktów wymienionych w pkt 1,

5) specjalne urządzenia ochronne, niezbędne dozapewnienia bezpieczeństwa robót prowadzonych w czynnych zakładach,

6) ogrodzenia, drogi i linie rozprowadzające wodociągowe i energetyczne na terenie budowy, w miejscu później realizowanych ogrodzeń dróg i linii stałych,

7) mosty na placu budowy o długości ponad 5 m i nośności ponad 3 t,

8) kolejki linowe i kolejki wąskotorowe w budownictwie wodnym,

9) utwardzone nawierzchnie pod dźwigi kołowe, jeżeli nie przewiduje się wykorzystania w tym celu później budowanych dróg stałych,

10) zbiorniki na smołę lub asfalt przy budowie nawierzchni bitumicznych powyżej 6 tys. m^2,

11) ambulatoria specjalne związane z prowadzeniem robót kesonowych,

12) składowiska lub magazyny maszyn i urządzeń nie zaliczanych do wartości produkcji budowlano-montażowej,

13) nakłady na:

a) konserwację obiektów i urządzeń wymienionych w punktach 1—12 oraz dróg w czynnych zakładach lub rozbudowywanych osiedlach,

b) przystosowanie do potrzeb budowy publicznych dróg dojazdowych lub objazdowych łącznie z mostami i przepustami.

41

WYTYCZNE NR 1 PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 7 stycznia 1971 r.

w sprawie wysokości i podziału na rok 1971 funduszu premiowego pracowników umysłowych w niektórych przedsiębiorstwach i zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych).

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 lutego 1971 r. nr 1, poz. 3)

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) oraz na podstawie rozdziału 12 „Zatrudnienie i Płace", dział 17 Uchwały Nr 196/70 Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1970 r. o Narodowym Planie Gospodarczym na 1971 rok — ustala się, co następuje:

§ 1. Wytyczne dotyczą:

— przedsiębiorstw przemysłowych objętych uchwałą Nr 130 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. (Monitor Polski z 1967 r. Nr 21, poz. 99) oraz uchwałą Nr 175 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie bodźców materialnego zainteresowania pracowników państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem centralnym, w których nie zostanie wprowadzony z dniem 1 stycznia 1971 r. nowy system bodźców;

— przedsiębiorstw budowlano-montażowych objętych uchwałą Nr 131 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. (Mon Pol. Nr 32, poz. 139) lub uchwałą Nr 129 Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1969 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Mon. Pol. Nr 33, poz. 244);

— zjednoczeń (jednostek równorzędnych) objętych uchwałą Rady Ministrów Nr 132 z dnia 4 maja 1964 r. (Monitor Polski z 1967 r. Nr 21, poz. 100), w których nie zostanie wprowadzony z dniem 1 stycznia 1971 r. nowy system bodźców.

§ 2. 1. Fundusz premiowy pracowników umysłowych planowany na 1971 rok, z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 2, nie może przekraczać w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 1, kwoty funduszu premiowego ustalonego w planie na rok 1970.

2. W razie planowanego na rok 1971 wzrostu zatrudnienia pracowników umysłowych fundusz premiowy może być zwiększony o kwotę wynikającą z przemnożenia przeciętnej premii pracowników umysłowych planowanej na rok 1970 przez liczbę pracowników dodatkowo zatrudnionych.

3. Fundusz premiowy ulega zmniejszeniu w razie ustalonego przez jednostkę nadrzędną planowego zmniejszenia zatrudnienia pracowników umysłowych, dokonanego w szczególności w wyniku ograniczenia produkcji przedsiębiorstwa lub zarządzonych przez tę jednostkę zmian organizacyjnych.

§ 3. Podziału funduszu premiowego dokonują:

1) właściwi ministrowie w przekroju poszczególnych zjednoczeń dla zgrupowanych w tych zjednoczeniach przedsiębiorstw oraz dla poszczególnych central zjednoczeń (jednostek równorzędnych),

2) dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — dla poszczególnych przedsiębiorstw,

po uprzednim wyodrębnieniu kwot na rezerwy funduszu premiowego.

§ 4. Rodzaj i wielkość zadań stanowiących kryterium premiowania w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 1, należy ściśle związać z zadaniami, których wykonanie decyduje o realizacji NPG na rok 1971.

W szczególności zadania te powinny stanowić bodziec do:

1) poprawy jakości i nowoczesności produkcji,

2) obniżki kosztów własnych,

3) poprawy wydajności pracy,

4) terminowego wykonania zadań inwestycyjnych i uruchomienia obiektów inwestycyjnych,

5) wdrożenia do praktyki wybranych — ważnych opracowań z zakresu postępu technicznego,

6) zwiększenia eksportu oraz rytmicznego i pełnego realizowania dostaw produkcji przeznaczonej na rynek wewnętrzny.

Dobór zadań premiowych powinien być powiązany m.in. z programem i harmonogramem zagospodarowania rezerw tkwiących w technice i ekonomice przedsiębiorstw ocenianych na podstawie badań prowadzonych zarówno przez przedsiębiorstwa jak i ich jednostki nadrzędne.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *M. Krukowski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Instytucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch", w terminie do 25 listopada na rok następny.

Prenumeratorzy indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch" Warszawa, ul. Towarowa 28 (w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty).

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch" Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch" Warszawa, ul. Towarowa 28.

Drukarnia Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 1,7; ark. druk. 1,5. Zam. 401/71. 22550. U-23.

INDEKS 35404